

Het meisje bij het raam

SANDRA BERG

Het meisje
bij het raam

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

Hoofdstuk 1

Ze dacht er eigenlijk niet over na. Waarom ze naar hem keek. Naar de man die dacht dat hij het verkeer regelde. Elke ochtend weer. En waarom hij naar haar keek.

Het was geen gewoonte van haar... mensen kijken.

Nog minder om in iemands ogen te kijken, zoals ze bij hem deed.

Het voelde niet eens comfortabel. Het voelde nooit comfortabel om mensen recht aan te kijken, maar er was iets aan hem dat haar blik aanzoog als een magneet. Iets dat die lege bubbel raakte, die in haar maag zat.

Het hoorde bij haar ochtendroutine, zoals het opmaken van haar bed, het douchen, aankleden, het tot een knot binden van haar donkere haren en het eten van haar bakje haver-mout. Dat was de enige rationele verklaring die ze kon verzinnen.

Vandaag scheen de zon. De wind was nog koud, maar het was een vroege belofte aan het voorjaar. Maar de man stond er ook als een ijzige wind de mensen gejaagd over de straten joeg en als de bevroren sneeuw onder je voe-

ten kraakte. Hij stond er als het regende, met niets anders dan zo'n goedkope doorzichtige poncho over zijn versleten, rommelige jeans, het eeuwige rode shirt en het te kleine jack dat zich om zijn buik spande. De capuchon van de poncho beschermde het vale petje dat die bescherming niet eens waard was, en het war-rige, grijze haar dat eronderuit kwam.

Maar niets beschermde hem tegen de medelijdende blikken of het gegiechel achter zijn rug. Noch tegen de minachting van de automobilisten die zijn aanwijzingen, daar op dat kruispunt, zelden serieus namen.

Eén keer had ze gezien hoe hij een kind het leven redde.

Het meisje stond met haar moeder op de rand van het trottoir. Rode laarsjes, rood jasje en een warme rode muts met oortjes, zoals je tegenwoordig vaak zag.

Moeder was druk in de weer geweest met de telefoon en zag te laat hoe het kind opeens de weg op rende. Een vrachtwagen naderde. Het was koud en glad en de ontzette gezichtsuitdrukking van de chauffeur stond zelfs nu nog in haar hersenen gegrift.

Hij was opeens bij het kind geweest... de sjofele man die het verkeer regelde. Had haar

weggetrokken voor die vrachtwagen en haar leven gered.

De moeder had bleek weggetrokken haar telefoon uit handen laten vallen. Zich uitgeput in verontschuldigen die de man niet eens leek te horen.

Hij ging verder met het regelen van het verkeer. Alsof er niets was gebeurd.

De man die het verkeer regelde...

Hij was een onderdeel van haar routine, zoals de weg die ze nam, langs de struikjes waar Poedel, haar oude poedel met de niet zo originele naam, haar behoefte kon doen.

Poedel was als zij. Deed haar plasjes op dezelfde plek. Poepte op dezelfde plek. Dicht bij de vuilnisbak waar ze dan het pas geproduceerde pakketje in een zakje in gooide.

Alles was als altijd. Ook vandaag.

Behalve de winkel. De winkel was dicht. Het bordje 'gesloten' nog niet omgedraaid. Er brandde geen licht achter de ramen.

Het was nog geen negen uur en ze had de sleutel, maar ze had hem eigenlijk nog nooit gebruikt. Behalve dan die ene keer dat Otto met longontsteking in zijn bed lag, te eigenwijs om zich naar het ziekenhuis te laten brengen. Hij was trouwens toch wel beter geworden. Het

was de enige keer geweest, dat Otto niet vóór haar in de winkel was geweest. Soms verdacht ze hem ervan dat hij daar zo nu en dan sliep, op het bankje naast die uitklaptafel die als bureau diende, in de voormalige inloopkast waar hij dat gigantische raam in had laten zetten, met uitzicht op de dichtgegroeide binnenplaats.

Ze wist niet hoe oud Otto was. Erg oud, waarschijnlijk. Oud en klein. Alles aan Otto was klein. Maar niet kwetsbaar. Toch was hij eerder ziek geweest. Hij kon weer ziek zijn.

Werden oude mensen niet gemakkelijker ziek?

Niet dat haar pleegouders erg bevattelijk daarvoor leken... hoewel je bij pa je vraagtekens kon zetten... Gold zijn toestand als ziek?

Zelf was ze zevenenvijftig. Een getal. Niet meer dan dat. Ze wist niet veel over ziek zijn. Wilde dat ook niet weten.

Maar Otto was er niet. En dat was een feit. Ze hield van feiten. Alleen niet van dit feit.

Otto hoorde er gewoon te zijn.

Ze opende de deur van de kleine boekenwinkel met haar eigen sleutel met poedelhangertje, draaide het bordje bij de deur om en liep naar binnen. De winkel was in ieder geval wel als altijd. Het had die specifieke geur. Ze kon

nooit precies vertellen waar die geur op leek. Papier? Karton? Tikje stof? Ze hield van die geur. Alleen mensen die graag echte boeken lazen, wisten wat ze bedoelde zonder dat het uitleg nodig had. Die begrepen het.

Ze hield van deze kleine winkel. Vanwege die specifieke geur. Vanwege het aangename licht dat de huiskamerlampen verspreidden. Geen akelige tl-buizen hier, zoals in de winkels waar ze altijd een beetje misselijk werd van dat harde licht. Ze hield van de degelijke houten boekenkasten, opgesteld in rijen en langs de muren, als soldaten die de wacht hielden. Volgepakt met boeken die vaak al een heel leven achter de rug hadden.

Otto nam niet alle boeken aan die hem werden aangeboden. Hij maakte keuzes waardoor de winkel overzichtelijk bleef en niet veranderde in een boekenopslag zoals zoveel andere tweedehands boekenwinkels. Waardoor er ook nog plaats was voor die eiken leestafel, in het midden, waar klanten uren konden zitten lezen.

Otto hield van lezende mensen. Zij ook.

Maar waarom was hij er niet?

Ze liep met Poedel naar het kleine kantoor-tje, waar Poedel meteen op het bankje met het

zachte rode kussen sprong, dat onder het raam was geïnstalleerd. Het was Poedels vaste plek. Philippa deed haar jas uit en hing hem aan het haakje aan de deur, streek haar rok recht en controleerde of de kraag van haar witte blouse nog netjes over het vest zat, haalde water bij de kleine wastafel op het toilet en zette het koffiezetapparaat op de vensterbank aan, voordat ze Otto toch maar belde.

Niemand nam op. En dat zou de rest van de ochtend zo blijven.

Ze had haar werk en hielp de klanten, vaak inmiddels oude bekenden, die na het ronddwalen en lezen aan de tafel - vaak met hun eigen koffie in de thermoskan - een boek voor twee kronen kochten en deed wat ze moest doen. Juist nu Otto er niet was.

Maar het voelde niet goed.

Het gevoel van onrust liet zich niet onderdrukken.

Misschien was er iets mis met hem. Misschien was hij gevallen, daar in zijn kleine woning naast het ziekenhuis, en kon hij niet meer overeind komen. Ze kon natuurlijk de winkel sluiten en erheen gaan. Op de deur kloppen. Kijken of alles goed was. Ze wist waar hij woonde. Het was niet eens zo ver van de winkel af, dat kleine

huisje verscholen achter de struiken.

Maar ze had daar nooit eerder aangeklopt. Had hem nooit eerder daar bezocht. Hun ontmoetingen hoorden bij deze winkel. Bij het werk. En alleen bij het werk.

Ze wist niet eens of hij familie had. Geen vrouw en kinderen, meende ze. Niet dat ze hem dat ooit had gevraagd... Het deed er immers niet toe.

Maar toch... toch moest ze iets doen. De politie bellen? Het alarmnummer intoetsen?

Maar als er niets aan de hand was, was dat idioot. Aan de andere kant... Otto had nooit verstek laten gaan.

Ze werd zich er plots van bewust dat ze op en neer liep in de winkel. Misschien wel de dames Sjögren stoorde, die aan tafel zaten te lezen.

Ze liep haastig naar het kantoortje, probeerde nog een keer te bellen, maar kreeg opnieuw geen gehoor. Ze moest iets doen, maar wist niet wat. Dus deed ze niets.

Dronk zelfs geen koffie. Nam geen *hallongrotta* zoals elke ochtend.

Als ze met lunch nog niets had gehoord, ging ze erheen. Het was bepaald niet iets dat ze wilde doen, maar ze moest iets ondernemen.

Tot die tijd scande ze alle facturen, de pagina's uit het boekhoudschrift en bonnetjes van die ochtend en deed de originele facturen en bonnetjes in een map.

Otto was de enige die begreep dat ze dat deed.

Want wat als er een keer brand uitbrak? Wat als de ordners dan verdwenen?

Zekerheid voor alles.

Misschien was dat wel de reden waarom Otto haar altijd alles had toevertrouwd. Ze nam nooit enig risico. Net zo min als hij.

Ze kwamen rond elf uur. Een lange man met een even lang en strak gezicht, alsof er een strijkijzer overheen was gegaan. Grijs bij de slapen, maar niet gedistingeerd, zoals ooit werd beweerd. Eerder alsof iemand met een kwast wat slordige grijze strepen daar had aangebracht.

En een vrouw. Lang en mager. Haar haren aan een kant kort en aan de andere kant lang in zo'n asymmetrisch model waar Philippa altijd de kriebels van kreeg. Dunne lippen, ogen in de kleur van water op een koude dag. Bleke huid.

Het waren geen klanten. Philippa wist dat al